

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ד - חֲלָק ט'

קוֹנְטֵרְס 399

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

בגוף בקבר **בהבלא דגרמי**, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטו] בענין **כותל המערבי, סוד לוז**: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. **כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי**].

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא **בא מעולם העליון לאותו מקום** כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: **שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגוויה צדיקייא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקייא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.**

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר **פנו מקום פנו מקום** לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] **פוקד לאותו מקום** [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

(א) **על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא**: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרוסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד זי"ע).

(ב) **הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק**: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות^{טו}, שכידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעת".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אכי"ר.

טו. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניינו.

אלה הן המרכבות שלמטה, שכאשר הם לוקח אותם, את כלם הוא לוקח ושואב אותם לתוכו, ואחר כך מוציא מים לצד אחר, שהן המרכבות הקדשות שלמטה, ומשקה אותם, וכלם התמנו ונפקדו בשם, כמו שנאמר (ישעיהו מ) לכלם בשם יקרא. ומשום כך, אלה פקודי המשכן משפן העדת.

רבי יוסי פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. מה רב טובך, כמה יש להם לבני אדם להסתפל ולדעת בדרכי הקדוש ברוך הוא, שהרי בכל יום ויום יוצא קול ומכריז ואומר: השמרו בני העולם, סגרו דלתות החטאים, הסתלקו מהרשת שתופסת טרם יתפסו רגליהם ברשת הזו. הגלגל סובב תמיד, עולה ויורד. אוי לאותם שדוחים רגליהם מתוף הגלגל, שהרי נופלים לתוף העמק שטמון לאותם רשעי העולם.

אוי לאותם שנופלים ולא יקומו, ולא יאורו באור הגנוז לצדיקים לעולם הבא. אשריהם הצדיקים לעולם הבא, שפמה מאורות גנוזים להם, כמה עדונים באותו העולם שמונים להם, שפתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. מה רב טובך, הרי פרשה שזהו אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא, שפתיב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, וכתוב (תהלים צו) אור זרע לצדיק וילשרי לב שמחה. ועל זה מה רב טובך.

כתוב פאן מה רב טובך, וכתוב שם וירא אלהים את האור כי טוב. אשר צפנת, משום שהסתפל הקדוש ברוך הוא באותו האור והסתפל באותם הרשעים שעתידים לחטא בעולם, ונגזן את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא, כמו שנתבאר.

דלתתא, דכד ימא נקיט לון, בלהו נקיט לון, ושאיב לון בגויה, ולבתר אפיק מיין לסטרא אחרא, דאינון רתיכין קדישין דלתתא, ואשקי לון. וכלהו אתמנון ואתפקדון בשמא, כמה דאת אמר (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. ובגין כה, (שמות לה) אלה פקודי המשכן משפן העדות.

רבי יוסי פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. מה רב טובך. כמה אית לון לבני נשא, לאסתפלא ולמנדע באורחוי דקודשא בריה הוא, דהא בכל יומא ויומא (דף ר"ב ע"ב) קלא נפיק, ואכריז ואמר, אסתמרו בני עלמא, טרוקו גלי חובין, אסתלקו מרשתא דתפיס, עד לא יתפסון רגלייכו בהאי רשתא. גלגלא סתרא תדיר, סליק ונחית. ווי לאינון דדחין רגליהו מגו גלגלא, דהא נפלי לגו עומקא, דטמיר לאינון חייבי עלמא.

ווי לאינון דנפלין ולא יקומו, ולא ינהרו בנהורא דגנוז לצדיקייא לעלמא דאתי. זכאין אינון צדיקייא לעלמא דאתי, דכמה נהורין גניזין לון, כמה עדונין בההוא עלמא טמירין לון, דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. מה רב טובך, הא אוקמוה, דא הוא אור דגנוז לצדיקייא לעלמא דאתי, דכתיב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, וכתוב (תהלים צו) אור זרוע לצדיק וילשרי לב שמחה. ועל דא מה רב טובך.

כתוב הכא מה רב טובך, וכתוב התם וירא אלהים את האור כי טוב. אשר צפנת, בגין דאסתפל קדשא בריה הוא בההוא נהורא, ואסתפל באינון חייביא דזמינין למחטי בעלמא, ונגזן ליה לההוא נהורא, שעתידים לחטא בעולם, ונגזן את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא, כמו שנתבאר.

פְּעֻלָּתָהּ. בְּרֵאשׁוֹנָה צְפֻנָּה, וְאַחַר
כִּף פְּעֻלָּתָהּ. אֲלֵא צְפֻנָּה, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר. פְּעֻלָּתָהּ, בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ
הָאוֹר הִגְנוּז בּוֹ עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲמֻנּוֹת הָעוֹלָם.
מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית ב)
אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
בְּהַבְרָאָם, כְּתוּב בְּאֲבְרָהָם,
וְאוֹתוֹ אוֹר שֶׁל אֲבְרָהָם גְּנוּ אוֹתוֹ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְבוֹ עֲשֵׂה
אֲמֻנּוֹת הָעוֹלָם, שְׁכָתוּב פְּעֻלָּתָהּ
לְחוֹסִים כִּף, לְאוֹתָם שְׁיוֹשְׁבִים
תַּחַת צֵלוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא.

נִגְדַּר בְּנֵי אָדָם, שֶׁהָרִי בְּאֲמֻנּוֹת
הַזֶּה שֶׁנַּעֲשֶׂתָה בְּאוֹר הַזֶּה
עוֹמְדִים בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם
וְקִיּוּמָם נִהְיָה. אֲף עַל פִּי שֶׁהוּא
גְּנוּז, בְּנֵי הָאָדָם עוֹמְדִים בּוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה. פְּעֻלָּתָהּ, אֶת אֲמֻנּוֹת
הָעוֹלָם הַזֶּה שְׁבוּ נַעֲשֵׂה הַכֹּל
בְּחֻשְׁבוֹן. אֲמֻנּוֹת הָעוֹלָם כְּמוֹ
אֲמֻנּוֹת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא אֲמֻנּוֹת
כְּמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.
כְּתוּב כֵּן אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן,
וְכָתוּב שֵׁם אֵלֶּה תוֹלְדוֹת
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. מִשׁוּם שֶׁכָּל
אוֹתֵן תוֹלְדוֹת שֶׁעֲשֵׂה וְהוֹצִיאָו
שָׁמַיִם וָאָרֶץ. כֵּן בְּכַח שֶׁל אוֹתוֹ
הָאוֹר הִגְנוּז נַעֲשֵׂה וְיִצְאוּ. פְּקוּדֵי
הַמִּשְׁכָּן יִצְאוּ בְּאוֹתוֹ הַכֹּחַ. מִנֵּין
לָנוּ? שְׁכָתוּב וּבְצִלָּאֵל בֶּן אוּרִי
כֵּן חוֹר לְמִטָּה יְהוּדָה - זֶהוּ מִצַּד
הַיָּמִין. וְאוֹתוֹ אֶהְלִיכָה - זֶהוּ
מִצַּד הַשְּׂמָאל. וְהַמִּשְׁכָּן מִצַּד
יָמִין וּשְׂמָאל הוּקָם וְנַעֲשֵׂה,
וּמִשָּׂה שֶׁהִיָּה בִּינֵיהֶם הַקִּים
אוֹתוֹ.

רְבִי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה
טו) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּפֹא וְיִשֵּׁב עָלָיו
בְּאֲמַת וְגו'. וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּפֹא,
הָרִי בְּאֲרָנוּ, כְּשֶׁעֲלֵתָה מִחֻשְׁבָּה
בְּרִצּוֹן שֶׁל שְׂמָחָה מִטְּמִיר כֹּל
הַטְּמִירִים שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא נִדְבַק,

לְמִזְפֵי בִיה צְדִיקֵיָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, כְּמָה
דְּאַתְמַר.

פְּעֻלָּתָהּ, בְּקוֹדְמִיתָא צְפֻנָּה, וְלִבְתַּר פְּעֻלָּתָהּ. אֲלֵא
צְפֻנָּה כְּמָה דְאַתְמַר. פְּעֻלָּתָהּ בְּגִין דִּהְהוּא
נְהוּרָא דְגְנוּז, בִּיה עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא. מְנַלְן. דְכְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב) אֵלֶּה
תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, בְּאֲבְרָהָם
כְּתִיב, וְהֵהוּא נְהוּרָא דְאֲבְרָהָם, גְּנוּז לִיָּה קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וּבִיָּה עֲבִיד אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא, דְכְּתִיב
פְּעֻלָּתָהּ לְחוֹסִים כִּף, לְאִינוּן דִּיתְבִי תַחַת צֵלָא
דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

נִגְדַּר בְּנֵי אָדָם, דִּהָא בְּהָאֵי אוּמְנוּתָא דְאַתְעֲבִיד
בְּהָאֵי נְהוּרָא, קִיּוּמִין בְּנֵי נָשָׂא בְּעֵלְמָא,
וְקִיּוּמָא דִּילְהוּן הוּי. אֲף עַל גַּב דְּאִיהוּ גְנוּז, בִּיה
קִיּוּמִין בְּנֵי נָשָׂא בְּעֵלְמָא דִּין. פְּעֻלָּתָהּ, אוּמְנוּתָא
דְעֵלְמָא דָא, דְבִיָּה אֲתַעֲבִיד כְּפֹא בְּחוּשְׁבְּנָא,
אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא, כְּגוּוֹנָא דָא אוּמְנוּתָא
דְמִשְׁפְּנָא, דְאִיהוּ אוּמְנוּתָא כְּגוּוֹנָא דְעֵלְמָא, וְהָא
אוּקִימָנָא.

כְּתִיב הָכָא אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן, וְכְּתִיב הַתָּם
אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. בְּגִין דְכָל
אִינוּן תוֹלְדִין דְעֲבָדוּ וְאַפִּיקוּ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא,
כְּלָהוּ בְּחִילָא דִּהְהוּא נְהוּרָא דְגְנוּז אֲתַעֲבִידוּ
וְנִפְקוּ. פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן בְּהֵהוּא חִילָא נִפְקוּ.
מְנַלְן. דְכְּתִיב וּבְצִלָּאֵל בֶּן אוּרִי כֵּן חוֹר לְמִטָּה
יְהוּדָה, דָּא אִיהוּ מִסְטָרָא דִּימִינָא. וְאוֹתוֹ אֶהְלִיכָה
דָּא אִיהוּ מִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא. וּמִשְׁפְּנָא מִסְטָרָא
דִּימִינָא וּשְׂמָאלָא אֲתַקָּם וְאַתְעֲבִיד. וּמִשָּׂה דִּהְוָה
בִּינֵיהוּ, אוּקִים לִיָּה.

רְבִי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה טו) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד
כְּפֹא וְיִשֵּׁב עָלָיו בְּאֲמַת וְגו'. וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד
כְּפֹא, הָא אוּקִימָנָא, כְּדִ מִחֻשְׁבָּה סְלִיק, בְּרַעוּ
דְחֻדוּהָ מִטְּמִירָא דְכָל טְמִירִין דְלֹא אֲתִידַע וְלֹא

הגיעה אותה שמחה והפתה לתוך הממשכה, ואז נכנס למקום שנכנס.

עד שנגזר בהיכל עליון אחד, שהיא טמיר למעלה. ומשם שפצו ונמשכו כל האורות. של ימין נסע בראשונה, ואחר כך כלם נסעו, ומאותו צד הימין נתקן הכסא למטה, שהרי הקדוש ברוך הוא התקין אותו הכסא בחדר וישב עליו באמת, שהוא התקין של החותם של הכל. ולא יושב על אותו כסא אלא בחותם שהוא אמת. באהל דוד, שבו הוא הכסא למטה.

שפט ודרש משפט ומהר צדק. שפט - מצד הדין. ודרש משפט - מצד הרחמים. ומהר צדק - הוא כסא הדין שהוא הבית דין למטה. בא וראה, כמו כן המשפן לא התקן אלא בצד הנה כמו זה של חסד, כפי שאמרנו למעלה. ועל כן נמנו התולדות והתקנו כלם למטה.

א"ה פקודי המשפן משפן העדת אשר פקד על פי משה. רבי שמעון פתח, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. הפסוק הזה פשוטו ונאמר בכמה צדדים, אבל כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא אותו כמו שלמעלה להיות העולם הזה בדיוקן של העולם שלמעלה, וכל אותם גנים של מעלה התקינם למטה, להדביק ולקשר עולם בעולם.

וכשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, השגיח בתורה וברא אותו. והסתפל בשם הקדוש, הכלל של התורה, וקיים את העולם. בשלשה צדדים התקיים העולם, והם חכמה ותבונה ודעת. בחכמה - שכתוב (משלי א) ה' בחכמה יסד ארץ. בתבונה -

אתדבק, מטיי ההוא חדוה, ובטש גו מחשבה, וכדין עאל באתר דעאל.

עד דאתגניז בחד היכלא עלאה, דאיהו טמיר לעיל. ומתמן נגדין ואתמשכן כל נהורין, דימינא דנטיל בקדמיתא, ולבתר נטיל פלהו. ומההוא סטר ימינא, אתקן פורסייא לתתא. דהא קדשא בריך הוא, אתקין לההוא כורסייא בחסד, וישב עליו באמת, דאיהו תקוונא דחותמא דכלא. ולא יתיב על ההוא כורסייא, אלא בחותמא דא דאיהו אמת. באהל דוד, דאיהו בי כורסייא לתתא.

שופט ודרש משפט ומהר צדק. שופט מסטרא דדינא. ודרש משפט, מסטרא דרחמי. ומהיר צדק, איהו פורסייא דדינא, דאיהו בי דינא לתתא. תא חזי, כגוונא דא, משפנא לא אתתקן אלא בסטרא דא כגוונא דא, דחסד פדקאמרן לעיל, ועל דא אתמנון תולדין ואתתקנו כלהו לתתא.

א"ה פקודי המשפן משפן העדות אשר פקד על פי משה. (שמות לה) רבי שמעון פתח, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, האי קרא (דף רכ"א ע"א) אוקמוה ואתמר בכמה סטרין. אבל כד ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא ליה כגוונא דלעילא, למיהוי עלמא דא בדיוקנא דעלמא דלעילא. וכל אינון גוונין דלעילא, אתקין לון לתתא, לאתדבקה ולאתקשרא עלמא בעלמא.

וכד בעא קדשא בריך הוא למברי עלמא, אשגח באורייתא וברא ליה. ואסתפל בשמא קדישא, פללא דאורייתא, וקיים עלמא. בתלת סטרין אתקיים עלמא, ואינון חכמה ותבונה ודעת. בחכמה, דכתיב, (משלי א) יי' בחכמה יסד ארץ. בתבונה, דכתיב פונן

שמים בתבונה. בְּדַעַת, דְּכַתִּיב בְּדַעַתוֹ תְּהוֹמוֹת
נִבְקָעוּ. הָא כְּלֵהוּ בְּקִיּוּמָא דְעֲלָמָא. וּבְאֲלִין
תְּלַתָּא אֲתַבְּנִי מִשְׁפָּנָא, דְּכַתִּיב וְאֲמַלֵּא אוֹתוֹ
רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת.

וּכְבִּדְהוּ תְּלַתָּא רְמִיזִין בְּקִרָא דָא, בְּרֵאשִׁית,
הֵיִינוּ דְכַתִּיב בְּחֻכְמָה. בְּרֵא אֱלֹהִים,
הֵיִינוּ דְכַתִּיב בְּתַבּוּנָה. אֵת הַשָּׁמַיִם, הֵיִינוּ
דְכַתִּיב בְּדַעַת. וּכְלֵהוּ כְּתִיבִי בַעֲבִידַת מִשְׁפָּנָא.
וּבְרִזָּא דָא כְּתִיב, אֱלֹה פְּקוּדֵי הַמַּשְׁכָּן, דָּא רִזָּא
דְּחֻכְמָה. מִשְׁכָּן הַעֲדוּת, דָּא רִזָּא דְתַבּוּנָה,
אֲשֶׁר פֶּקֶד עַל פִּי מֹשֶׁה, דָּא רִזָּא דְדַעַת. וּכְלָא
דָּא לְקַבֵּל דָּא, בְּגִין דְכָל מַה דְּבִרָא קִדְשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּעֲלָמָא דִין, בְּרֵא לִיהַ פְּגוּוֹנָא
דְלַעֲלִילָא. וּכְלָא אֲתַרְשִׁים בַּעֲבִידַת מִשְׁפָּנָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְאָמַר לִיהַ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא
לְמֹשֶׁה עֲבִיד מִשְׁפָּנָא, הָוָה קָאִים מֹשֶׁה
תוֹהָא, דְלֹא יָדַע מַה לְמַעֲבֹד, עַד דְאַחֲזִי לִיהַ
קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעִינָא, פְּמָה דְכַתִּיב, (שמות כה)
וּרְאֵה וַעֲשֵׂה בְּתַבְּנִיתֶם אֲשֶׁר אֲתָה מְרֹאֶה בְּהָר.
מָאִי בְּתַבְּנִיתֶם. אֲלָא אוֹלִיפְנָא, דְאַחֲמִי לִיהַ
קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמֹשֶׁה, דִּיּוֹקְנָא דְכָל מְלָה
וּמְלָה, כְּהוּא דִּיּוֹקְנָא דְאִיהוּ לַעֲלִילָא, וְכָל חַד
וְחַד הָוָה עֲבִיד דִּיּוֹקְנָא דִּילִיהַ כְּדִיּוֹקְנָא (דְאִיהוּ
לַעֲלִילָא וְכָל חַד חַד חַד עֲבִיד דִּיּוֹקְנָא דִּילִיהַ כְּדִיּוֹקְנָא)
דְאִיהוּ אֲתַעֲבִיד
בְּאַרְעָא.

אֲשֶׁר אֲתָה מְרֹאֶה בְּהָר, אֲשֶׁר אֲתָה רֹאֶה
מִיבְעֵי לִיהַ. אֲלָא אוֹלִיפְנָא,
דְאֲסַפְקִלְרִיא דְלֹא נְהָרָא, הָוָה אַחֲמִי לִיהַ
בְּגוּיָה כָּל אֵינּוֹן גּוּוֹנִין וְדִיּוֹקְנִין דְאַתְעֲבִידוּ
לְתַתָּא, כְּהֵאִי חֲזִיּוֹ דְאַחֲזִי בְּגוּיָה כָּל אֵינּוֹן
דִּיּוֹקְנִין.

מִשְׁמַע דְכַתִּיב אֲשֶׁר אֲתָה מְרֹאֶה, אֲתָה, רִזָּא
דְאֲסַפְקִלְרִיא דְלֹא נְהָרָא, דְאַחֲזִי לִיהַ

שְׁכַתוּב כּוֹנֵן שְׁמַיִם בְּתַבּוּנָה.
בְּדַעַת - שְׁכַתוּב בְּדַעַתוֹ תְּהוֹמוֹת
נִבְקָעוּ. הָרִי כְּלָם בְּקִיּוּם הַעוֹלָם.
וּבִשְׁלֹשַׁת אֲלֵה נִבְנָה הַמַּשְׁכָּן,
שְׁכַתוּב (שמות לא) וְאֲמַלֵּא אוֹתוֹ רוּחַ
אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת.
וְכִּלְ הַשְּׁלֵשָׁה רְמִיזִים בְּפִסּוּק הַזֶּה.
בְּרֵאשִׁית, הֵיִנוּ שְׁכַתוּב בְּחֻכְמָה.
בְּרֵא אֱלֹהִים, הֵיִנוּ שְׁכַתוּב
בְּתַבּוּנָה. אֵת הַשָּׁמַיִם, הֵיִנוּ
שְׁכַתוּב בְּדַעַת. וְכָלִם כְּתוּבִים
בְּמַעֲשֵׂה הַמַּשְׁכָּן. וּבְסוּד זֶה כְּתוּב,
אֱלֹה פְּקוּדֵי הַמַּשְׁכָּן - זֶה סוּד
הַחֻכְמָה. מִשְׁכָּן הַעֲדוּת - זֶה סוּד
הַתַּבּוּנָה. אֲשֶׁר פֶּקֶד עַל פִּי מֹשֶׁה
- זֶה סוּד הַדַּעַת. וְהַכָּל זֶה כְּנִגּוּד
זֶה, מִשּׁוּם שְׁכָל מַה שְּׁבִירָא הַקְדוּשׁ
בְּרִיף הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה - בְּרֵא אוֹתוֹ
כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, וְהַכָּל נִרְשַׁם
בַּעֲבוּרַת הַמַּשְׁכָּן.

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעֲה שְׁאָמַר הַקְדוּשׁ
בְּרִיף הוּא לְמֹשֶׁה עֲשֵׂה מַשְׁכָּן,
הִיָּה מֹשֶׁה עוֹמֵד תוֹהָה, שְׁלֹא יָדַע
מַה לַּעֲשׂוֹת, עַד שֶׁהִרְאָה לוֹ
הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא בְּעִינֵי, כְּמוֹ
שְׁכַתוּב (שמות כה) וּרְאֵה וַעֲשֵׂה
בְּתַבְּנִיתֶם אֲשֶׁר אֲתָה מְרֹאֶה בְּהָר.
מַה זֶה בְּתַבְּנִיתֶם? אֲלָא לְמַדְנֵי
שֶׁהִרְאָה הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא לְמֹשֶׁה
דִּיּוֹקְנֵי כָּל דְּבַר וְדְבַר כְּמוֹ אוֹתוֹ
דִּיּוֹקְנֵי שֶׁהוּא לְמַעֲלָה, וְכָל אַחַד
וְאַחַד הֵיָּה עוֹשֵׂה דִיּוֹקְנֵי שְׁלוֹ
כְּדִיּוֹקְנֵי (שהוא לְמַעֲלָה, וְכָל אַחַד עוֹשֵׂה דִיּוֹקְנֵי
שְׁלוֹ כְּדִיּוֹקְנֵי) שֶׁהוּא נַעֲשֵׂה בְּאַרְצֵי.

אֲשֶׁר אֲתָה מְרֹאֶה בְּהָר, אֲשֶׁר אֲתָה
רֹאֶה הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! אֲלָא
לְמַדְנֵי שְׁאֲסַפְקִלְרִיָּה שְׁאִינִיהַ
מְאִירָה הִיָּה מְרֹאֶה לוֹ בְּתוֹף כָּל
אוֹתָם הַגּוּוִיִּים וְהַדִּיּוֹקְנָאוֹת
שֶׁנַּעֲשׂוּ לְמַטָּה, כְּמִרְאָה הַזֶּה
שֶׁהִרְאָה בְּתוֹכּוֹ כָּל אוֹתָם
דִּיּוֹקְנָאוֹת.

מִמִּשְׁמַע שְׁכַתוּב אֲשֶׁר אֲתָה
מְרֹאֶה, אֲתָה - סוּד הַאֲסַפְקִלְרִיָּה

שאינה פל אינון דיוקנין. והיה חמי לון משה כל מלה ומלה על תקונייה, פמה דחמי גו עשיתא, וגו חיוז דאחזי כל דיוקנין. וכד אסתפל בהו משה, אתקשי קמיה, אמר ליה קדשא ברין הוא, משה, את בסימניה, ואני בסימני פדין אתיישב משה בכל עבידתא. כד אתעביד פל עבידתא, אצטריך משה לממני כלא, בגין דלא יימרון ישראל דאשתאר פספא ודהבא, ואסתליק לנטלא ליה. ועל דא אצטריך לממני חשבנא קמיהו דישראל, בגין דכתיב, (במדבר לב) והייתם נקים מיני ומישראל.

בכל מעשה. בשנעשה כל המעשה, הצטרף משה למנות הכל, כדי שלא יאמרו ישראל שנשאר כסף וזהב ועלה לקחת אותם. ולכן הצטרף למנות את החשבון לפני ישראל, משום שכתוב (במדבר לב) והייתם נקים מה ומישראל.

ובגין דא כתיב, אלה פקודי המשכן משכן העדות, דהא רוחא דקודשא, הוה אחזי לכלא, חשבנא דכל דהבא וכספא דנדיבו ישראל, ורוח קדשא הוה אמר וכסף פקודי העדה מאת פפר וגו', פל הזהב העשוי למלאכה וגו'. בגין דקודשא ברין הוא אתרעי בהו, באינון אמנין, ובעא לאפקא מהימנותא דילהון קמי פלא.

אלה פקודי המשכן. תא חזי, בההיא שעתא דעבידתא דמשכנא אתעביד, הוה סטרא אתרא אזיל ושטא לאסטא, ולא אשפחת עילה על מהימנותא דאומנין, עד דקודשא ברין הוא כפיף ליה לקמיה דמשה, ואיהו עביד חשבנא דמהימנותא בעל פרחיה, וסליק מהימנותא דילהון לגבי כלא. ורזא דא דכתיב אלה פקודי המשכן. והא אוקימנא, אלה: פמה דאת אמר, (ישעיה מט) גם אלה תשפחנה. וכתיב, אשרפקד על פי משה, דתמן אתמני, ואתפקיד, עד דאתעביד חשבנא דבי משכנא, קמי משה וישראל פלהו. (דף רב"א ע"ב)

אלה פקודי המשכן. תא חזי, בההיא שעתא דעבידתא דמשכנא אתעביד, הוה סטרא אתרא אזיל ושטא לאסטא, ולא אשפחת עילה על מהימנותא דאומנין, עד דקודשא ברין הוא כפיף ליה לקמיה דמשה, ואיהו עביד חשבנא דמהימנותא בעל פרחיה, וסליק מהימנותא דילהון לגבי כלא. ורזא דא דכתיב אלה פקודי המשכן. והא אוקימנא, אלה: פמה דאת אמר, (ישעיה מט) גם אלה תשפחנה. וכתיב, אשרפקד על פי משה, דתמן אתמני, ואתפקיד, עד דאתעביד חשבנא דבי משכנא, קמי משה וישראל פלהו. (דף רב"א ע"ב)

אלה פקודי המשכן. תא חזי, בההיא שעתא דעבידתא דמשכנא אתעביד, הוה סטרא אתרא אזיל ושטא לאסטא, ולא אשפחת עילה על מהימנותא דאומנין, עד דקודשא ברין הוא כפיף ליה לקמיה דמשה, ואיהו עביד חשבנא דמהימנותא בעל פרחיה, וסליק מהימנותא דילהון לגבי כלא. ורזא דא דכתיב אלה פקודי המשכן. והא אוקימנא, אלה: פמה דאת אמר, (ישעיה מט) גם אלה תשפחנה. וכתיב, אשרפקד על פי משה, דתמן אתמני, ואתפקיד, עד דאתעביד חשבנא דבי משכנא, קמי משה וישראל פלהו. (דף רב"א ע"ב)

מֵאֵן עֲדוּת. אֶלֶּא תְרִי זְמַנֵּי כְתִיב הֶכָּא מִשְׁפָּן,
חַד לְעִילָא, וְחַד לְתַתָּא. וּמִשְׁפָּן אֶקְרִי מִשְׁפָּן
הָעֲדוּת. וּמֵאֵן עֲדוּת. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (תהלים קכב)
שְׁבִטִי יְהִי עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל. שְׁמָא דָּא, אִיהוּ
עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל.

איזו עדות? אלא פעמים כתוב
כאן משפן, אחד למעלה ואחד
למטה, והמשפן נקרא משפן
העדות. ואיזו עדות? כמו שנאמר
שבטי יה עדות לישראל. שם זה
הוא עדות לישראל.

בְּגוּוֹנָא דָּא (תהלים פא) עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ, עֲדוּת
שֵׁם יְהִי בִּיהוֹסֵף, אִיהוּ עֲדוּת וְדָאִי,
אֲלִין תְּרִין אֲתוּוֹן סְהַדִּין סְהַדוּתָא בְּכָל אֲתָר,
וְהֶכָּא אִיהוּ עֲדוּת. וּבְגִין כְּהָ, מִשְׁפָּן הָעֲדוּת,
מִשְׁפָּנָא דְהַאי עֲדוּת. וְעַל דָּא מִשְׁפָּנָא אֶקְרִי,
עַל רְזָא דְשְׁמָא דָּא קְדִישָׁא. וְהִינּוּ דְכְתִיב,
(תהלים קלב) וְעַדְתִּי זֹו אֲלַמְדֵם, בְּגִין דְהַאי אֲתָר,
אִיהוּ סְתִימוּ וּגְנִיזוּ דְכָלְא.

כמו כן (תהלים פא) עדות ביהוסף
שמו. עדות שם זה ביהוסף, היא
עדות ודאי. שתי האותיות הללו
מעידות עדות בכל מקום, וכאן
הוא עדות. ומשום כך משפן
העדת, המשפן של העדות הזו,
ולכן נקרא משפן, על סוד השם
הקדוש הזה. והינו שכתוב (סם קלב)
ועדתי זו אלמדם. משום שמקום
זה הוא סתר וגניזת הכל.

אֲשֶׁר פִּקֵּד עַל פִּי מֹשֶׁה, עַד הֶכָּא לֹא יִדְעָנָא,
אִי הַאי מִשְׁפָּנָא פִּקֵּד, אוּ הַאי עֲדוּת.
אֶלֶּא פִּקֵּד וְדָאִי הַאי עֲדוּת. בְּגִין דְמֵן יוּמָא
דְאַסְתְּלִיקוּ אֲבָהֶן מֵעֲלָמָא, וְכָל אֵינּוֹן שְׁבִטִין
בְּנוֹי דִיעֶקֶב, וְאַשְׁתְּאָרוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא,
בְּאֵינּוֹן עֲאָקוּ, אֲתַנְשִׁי מַנִּייהוּ יִדְעָא דְרְזָא
דְשְׁמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה דָּא, דְאִיהוּ שְׁמָא
דְעֲדוּת, קִיוּמָא דְשְׁמִיָּא וְאַרְעָא, דְאֲלִין תְּרִין
אֲתוּוֹן, אוּקִימוּ עִילָאִי וְתַתָּאִי, וְכָלְהוּ סְטְרִין
דְעֲלָמָא.

אשר פקד על פי משה - עד כאן
לא ידענו אם המשפן פקד או
העדות הזו. אלא פקד ודאי זו
עדות. משום שמיום שהסתלקו
האבות מהעולם וכל אותם
שבטים בני יעקב, ונשארו ישראל
בגלות באותן צרות, נשפחה מהם
ידיעת סוד השם הקדוש העליון
הזה, שהוא שם העדות, קיומם
של שמים וארץ, ששתי האותיות
הללו בארו עליונים ותחתונים
וכל צדדי העולם.

בֵּינָן דְאַתָּא מֹשֶׁה, אֲתַפְּקֵד וְאַדְכַּר שְׁמָא דָּא
בְּעֲלָמָא. דְכַד הוּוּה בְּסַנְהַ מִיד שְׁאִיל עַל
שְׁמָא דָּא, דְכְתִיב, (שמות ג) וְאָמַרוּ לִי מַה שְׁמוֹ
מַה אוֹמַר אֲלֵיהֶם. וְתַמֵּן אֲתַפְּקֵד שְׁמָא דָּא עַל
פִּי מֹשֶׁה.

בין שבא משה, נפקד ונזכר השם
הזה בעולם. שפשהיה בסנה, מיד
שאל על השם הזה, שכתוב
ואמרו לי מה שמו מה אמר
אלהם. ושם נפקד השם הזה על
פי משה.

עֲבַדְתַּת הַלּוּיִם, מְאִי עֲבַדְתַּת הַלּוּיִם. אֶלֶּא רְזָא
דָּא דְכְתִיב, (במדבר יח) וְעַבְדַּת הַלּוּי הוּא.
הוּא: דָּא רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא, דְאֶקְרִי הוּא,
וְלֹא אֶקְרִי אֲתָהּ. וּבְגִין דָּא עֲבֹדַת הַלּוּיִם וְדָאִי.
דְכַר אַחַר עֲבַדְתַּת הַלּוּיִם, דְאֵינּוֹן נְטִלִין מִשְׁפָּנָא עַל כְּתִפְיֵיהוּ מֵאַתָּר לְאַתָּר,

עבדת הלויים. מה זה עבדת
הלויים? אלא סוד זה, שכתוב
(במדבר יח) ועבדת הלוי הוא. הוא -
זה סוד השם הקדוש שנקרא הוא,
ולא נקרא אתה. ומשום כך
עבדת הלויים ודאי דבר אחר
עבדת הלויים - שהם נוטלים את
המשפן על כתפיהם ממקום

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבְסֶתֶר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלה,
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

"בהאי חבורא דילך
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

מפעל
 הזוהר
 העולמי

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באוהר היומי בטלפון
 0722-990044

על לשכפל ולקבץ לדרשות תורה ויראת שמים בעולם

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

**קול
 הרשב"י**
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.